

In naam...

Gedenkbeeld voor een asielzoeker



Abdul Almalik
28-02-2005 Leeuwarden
Naamgebruik
: M
: 28-02-2005
Leeuwarden

Nidal Majid
Titel
5-01-2003 Dokkum
Naamgebruik
5-01-2003
Dokkum

Amr

Dat ovl : 05-07-2001
Plaats : Smallingerland
Anr/SOF1:
Gesl : Haki
Voorn : Haki
Voorn : Haki
Geboren : 05-07-2001
Geslacht : Naam
Dat ovl : 24-
Plaats : Leeuwarden

Geboren :

Overledene

01f002
Titel/Predikaat : ✓
Gesl na : Omar ✓
Voorn : Kismayu ✓
Voorn : Haasan ✓
Geboren : 16-02-1972 Kismayu ✓
Geslacht : M Naamgebruik ✓
Dat ovl : 14-10-2004 ✓
Plaats : Smallingerland ✓
Anr/SOF1: ✓

Overle

Voorn
Geb
Ges

SOFI

Abdul Hana
Titel/Predikaat
Abdul Almalik
28-02-2005 Leeuwarden
M
verlede
Naamgebruik
verlede
Naamgebruik

at:
Voorn : Hakija
Geboren : 05-05-1965
Geslacht: M
Naamgebruik :
Dat ovl : 24-06-2001
Plaats : Leeuwarden
Anr/SoFi: . . . / : Abdullah Hana
Titel/Predikaat : Abdul Almalik
28-02-2005 Leeuwarden

Partner

idene
1 nm :
rv :
rn :
Titel/Predikaat:
28-02-2005 Leeuwarden
d01f062
Gesl nm : Fadumo Abu

dat

ovl

Nbu
L Majid
Titel/Predikaat:
Dat
rnm :
oren : 25-01-2003 Dokkum
lucht:
Naamgebruik :
25-01-2003



Wat weet ik van Hassan behalve de dag waarop hij geboren is en de datum dat hij stierf? Wat weet ik meer dan zijn geboortestad en dat hij hier in een asielzoekerscentrum heeft gezeten? De aarde waaronder hij begraven ligt, vertelt mij niets. Die is zwart en naamloos. Als het regent zal er op Hassan's graf gras groeien en bloeiend onkruid in de kleuren waarmee Allah de wereld schiep. Als de zon schijnt, zal de aarde drogen en barsten zoals klei doet als het niet door mensenhanden gekneed is en niet in de pottenbakkersoven is gebakken. Met Hassan heb ik niet gesproken, want hij kwam naar Nederland om uiteindelijk niet in mijn wereld terecht te komen. Hij kwam in een barak terecht, of in een tentenkamp, of in een betonnen centrum met een pingpongtafel en een televisie. Ze hadden hem gezegd dat dit "The Netherlands" waren en op de tv had hij ze ná kunnen tellen. Het waren er drie, Nederland 1 en Nederland 2 en Nederland 3, maar ze leken sprekend op elkaar... hij was in geen van die Nederlanden welkom. Hij was hier lang of hij was hier kort, dat zal ik nooit weten. Zoals ik ook niet weet of hij onze taal machtig was. Ik weet niet of hij Nederland "de hoofdprijs" vond, zoals de dame dat noemde. De dame op de tv. De dame die erover ging. Hij vroeg zich

Zeven graven

van asielzoekers

Zeven kunstenaars

Zeven beelden

Zeven keer

niet vergeten

af waarom ze ruzie maakten in de Tweede Kamer van Nederland 1, tot iemand het hem uitlegde. Er was een juffrouw uit Ethiopië die haar paspoort kwijt was en nu waren ze daar allemaal boos over. Die juffrouw was een vluchteling, net als hij, maar zij had nu een mooie baan in New York en daar kon je niet heen zonder paspoort. Hassan dacht misschien aan zijn eigen moeder die zich soms zo kwaad kon maken als hij zijn spullen liet slingeren. Hij dacht aan de laatste kus op haar voorhoofd, voordat hij vertrok naar een land met betere kansen. Zijn moeder liet hem gaan, want Hassan had een mening die niet kon groeien op de dorre aarde van hun land. Hij moest vrijheid hebben, want hij moest groeien... zoals nu eenmaal planten groeien in de klei en in de aarde. Hij had geen paspoort, hij had wel een naam en die had hij gespeld voor de ambtenaar aan het formica tafeltje. Hij kon niet lezen of die ambtenaar de spelling juist had, want zijn letters waren niet die van Nederland 1, 2 en 3. Op de tv keek hij naar de boze Kamer. De dame die erover ging, maakte zich heel druk. Zij had het paspoort kwijtgemaakt, dat was duidelijk, maar ze zei wel dat het de schuld was van die juffrouw uit Ethiopië. Gek genoeg zochten ze niet, maar maakten ze alleen

Frits Slicht:

*'Ik dacht: ik moet
iets doen'. Ik kan
dit niet over
mijn kant laten
gaan'*



maar ruzie.

Misschien begreep Hassan Nederland wel, maar misschien ook niet. Wij zullen het in ieder geval nooit weten, want van Hassan hebben we alleen een naam en twee data. De dag dat hij geboren werd uit een moeder die daar de pijn best voor over had. En dag waarop hij stierf in een vreemd land waar niemand hem kent. De aarde waaronder hij begraven is, zou voor altijd zwart en naamloos zijn gebleven als niet iemand over hem had gehoord.

Frits Slicht had die dag een onverkwikkelijk gesprek gehad op de school waar hij les gaf. Met een kop vol met ruzie ging hij naar huis en zette daar de radio aan. "Omdat anders mijn eigen woorden maar bleven rondtollen in dat hoofd van mij. Ik had behoefte aan de woorden van iemand anders." Een radiodocumentaire van de KRO maakte hem vervolgens alleen maar furieuzer. "Het ging over asielzoekers die begraven werden in een naamloos graf in Sint Annaparochie. Dat bleek de meest voordelige plek van Nederland te zijn. Ik dacht: ik moet iets doen. Ik kan dit niet over mijn kant laten gaan. Ik belde de gemeente Het Bilt, waar Sint Annaparochie onder viel, en kreeg daar een uitstekende



Marianne van den Heuvel:
*‘Ik ben mijn hele
leven al trots om
Nederlander te zijn,
maar de laatste tijd
wordt er aan die
trots gewrikt.’*

ambtenaar aan de lijn, Feikje Boomstra, die op zoek is gegaan naar de namen van de mensen die in die zwarte aarde begraven waren. Zij heeft mij uiteindelijk de lijst gegeven van de mensen waar het om ging.”

Hij stapte Uitvaartwinkel Ode in Amsterdam binnen, want hij wist niet waar hij moest beginnen. Die koppelde hem aan Stichting Memento Gedenkbeelden, en aan **Marianne van den Heuvel**, een van de kunstenaars die aan die Stichting verbonden is.

“Wij maken gedenkbeelden,” zegt ze. “Wij zijn beeldend kunstenaars en wij maken gedenkbeelden in opdracht van nabestaanden. Je zou het een bedrijf kunnen noemen. Of een samenwerkingsverband. Begraven in Nederland is aan het veranderen. De vrijheid op begraafplaatsen wordt steeds groter. Mensen willen graag iets bijzonders voor degene die ze hebben weggebracht. Niet zomaar een steen met een naam er in gebeiteld, maar misschien zelfs wel een monument in een vorm die aansluit bij hun herinnering.”

Marianne is mijn zus, en ze vraagt mij dit verhaal te schrijven. “Want jij schrijft,” zegt ze. Het liefste zou ik anoniem blijven, want ik speel geen rol van betekenis in dit verhaal. Maar anonimiteit is dit keer

Michel Kuipers

*'Ik krijg van hen
de thematiek
en inspiratie
aangereikt'*



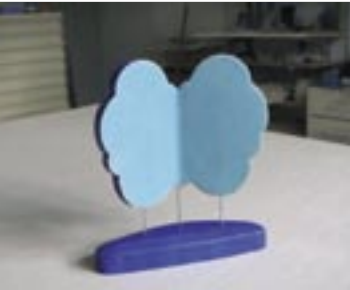
voorbehouden aan zeven asielzoekers van wie niemand weet wie ze zijn, omdat niemand ze heeft gezien en omdat niemand iets over ze wil of kan vertellen. Zeven mensen waarvan we alleen maar namen en geboorteplaatsen en sterfdata en sterfplekken kennen. En wat weten we dan? Is de plek waar iemand gestorven is zijn laatst thuis? En als hij nou in een ziekenhuis terecht is gekomen, vlak voordat hij stierf... als hij daarvoor nou in een asielzoekerscentrum woonde... welk asielzoekerscentrum, waar?

Wij weten niets. En toch hebben zeven kunstenaars van Memento besloten om zeven beelden te maken voor de graven van zeven overleden asielzoekers. Een paar van die gestorvenen zijn kinderen, babies, een paar zijn volwassen. Kwestie van sterfdatum van geboortedatum aftrekken... dan weet je in ieder geval de duur van het te korte leven. Geen van de mensen waar het hier om gaat, werd ouder dan 34 jaar.

Zo werken de kunstenaars allemaal, naast hun vrije werk dat ze exposeren. Ze praten met degenen die achterbleven en ze laten hun inspiratie toe om iets te maken met een eigen kleur en een eigen stem. **Michel Kuipers**, een van de kunstenaars: "Je praat met de mensen want ze hebben in jouw



grafnummer 12, rij 1



schaalmodel



het gedenkbeeld in wording

werk iets gezien dat ze aanspreekt. Zij beginnen te vertellen. Ik heb ooit gedacht dat ik priester wilde worden en ik ben ook naar het seminarie geweest. Op dat soort momenten komt dat oorspronkelijke verlangen wel terug. Ze praten en de tijd vliegt om. Ik voel mij zeer autonoom in mijn werk, maar ik krijg van hen een thematiek en inspiratie aangereikt.” Stichting Memento Gedenkbeelden werd door Frits Slicht benaderd. “En ik wist op dat moment niet waar het op uit zou draaien. Ik kende het werk van die kunstenaars niet en ik wist ook niet hoeveel kosten er mee gemoeid zouden zijn. Zelfs niet of het zomaar kon: of we stenen mochten plaatsen op die graven. Maar ik dacht: dát kan ik allemaal uitzoeken... als ik eerst maar een paar medestanders heb.”

Memento is geen politieke organisatie, verre van dat. Het is een samenwerkingsverband van een aantal kunstenaars die gedenkbeelden maken voor mensen die op die manier hun overledenen willen eren. Je zou het misschien zelfs – heel oneerbiedig – een winkel kunnen noemen. Een máátwinkel, dat wel. Maar er is een product, een afnemer en een leverancier. Mag zo’n organisatie zich dan wel mengen in iets dat politiek zó gevoelig ligt. “Dat heb ik mij geen seconde afgevraagd,”

Det Smeets

*‘Met zo’n initiatief
krijg je de kans
om iets te zeggen’*



zegt **Det Smeets** in haar Amsterdamse atelier. “Marianne was bevlogen en vroeg ons mee te werken. En als iemand zoveel vuur heeft, dan ga je mee. Het was heel natuurlijk om “ja” te zeggen tegen dit project... ik kon me geen andere houding voorstellen. En langzamerhand word je er dan ingetrokken. Als je de verhalen hoort over asielzoekers in Nederland, dan voel je jezelf machteloos. En met zo’n initiatief krijg je de kans om iets te zeggen. Ik geloof niet dat dát politiek is. Er is een mens met een naam en die wil ik een beeld geven dat hem een nagedachtenis geeft. Ik maak beelden van keramiek. Dit beeld bestaat uit schalen van zwart en rood, met een stenen vuur erin en een staande steen met daarin de naam gemaakt door de letterkunstenaar Julie Rezac. Ik ben teruggegaan naar het basale; naar een leven dat te vroeg is afgebroken en dat dreigt vergeten te worden in de tijd. Ik heb de schalen omgedraaid, want ik wilde geen ontvangende vorm... maar een gevende. Ik wilde geen beeld maken voor een kind, maar wel één voor iemand die een leven had gehad.”

Zeven kunstenaars sloten zich aan bij het initiatief van Frits Slicht en werkten – zoals dat nu eenmaal heet – belangeloos mee. “Dat is zo mooi,” zegt Marianne van



grafnummer 30



Letterkunstenaar Julie Rezac



Chris Visser

*'Kinderen
horen niet in
gevangenissen'*



schets voor gedenkbeeld

den Heuvel. “Niemand brengt ook maar iets in rekening. Zelfs Van Deur tot Deur – de vervoerder van de beelden – doet het voor niks. Dat is de menselijke maat.”

“In Deventer, waar ik woon, werd een moeder met haar twee kinderen uit huis gehaald en naar een detentiecentrum gebracht,” zegt **Chris Visser**. “En ik kon niet anders dan daar witheet over worden.

Kinderen horen niet in gevangenissen. Daar is niks politieks aan, dat is gewoon wat je voelt als je méns bent. Het was gebeurd en ik sprak er met een vriendin over. Voordat we het wisten stonden we te zagen in het atelier. Schaduwen van mensen, omdat die schaduwen achterblijven in het huis waar ze uit zijn weggevoerd. We hadden nog hout en we hadden ook nog zwarte verf en 's avonds hebben we die schaduwen bij dat huis neergezet. Dat is dan een spontane actie, je denkt er nauwelijks over na, je weet dat je het moet doen en daarom doe je het. We kregen zoveel reacties. De burgemeester van Deventer die ons steunt omdat hij het ook verschrikkelijk vindt wat er gebeurt. We gaan nu verder... want het gaat natuurlijk niet alleen over Deventer. Het moet landelijk, want we moeten blijvende aandacht vragen over wat er met asielzoekers in Nederland gebeurt. Wist je dat zestig



grafnummer 22, rij 1



het gedenkbeeld in wording



grafnummer 24, rij 1

procent van de mensen in asielzoekercentra anti-depressiva slikken? Wist je dat het zelfmoordpercentage daar zes keer zo hoog ligt als het landelijke gemiddelde?” Ze vond het moeilijk om een beeld te maken voor het graf van iemand die ze niet kende. “Ik besef heel goed dat ik me moet houden aan de islamitische tradities en die zeggen dat er geen versiering op moet worden aangebracht. Mijn beeld bestaat uit keramiek en glas. En daarop de naam “Hakija Halilovic”. D’r is bij mij een grote angst dat uiteindelijk zo’n islamitische familie niet uit de voeten kan met die steen van mij. Maar ik heb het in ieder geval met alles wat ik weet en al mijn integriteit gedaan.”

Marion Jacobse’s monument heeft de tekst “Ik hou van jou” in het Nederlands en in het Arabisch. “Wie is die ‘ik’,” vraag ik haar want daar zijn heel veel definities van mogelijk. Het zou ‘Nederland’ kunnen zijn of ‘de mensen die achterblijven’, maar Marion is heel stellig. “Nee, dat ben ikzelf. Ik wil dat heel graag aan diegene zeggen. Ik weet niet wie er in dat graf ligt, want het is iemand die ik niet heb gekend. Ik weet alleen maar dat hij 34 jaar oud is geworden en ik weet ook niet waarom of waardoor hij gestorven is. Ik heb niet gefantaseerd over zijn leven, want dat

Marion Jacobse

‘Het enige dat ik voor hem kon doen was stilstaan bij mijn eigen verlies’



grafnummer 20, rij 1

kan ik niet. Hij is anoniem en dat is ook meteen het probleem dat je als zodanig moet laten bestaan. Het enige dat ik voor hem kon doen was stilstaan bij mijn eigen verlies. Ik heb mijn eigen emoties gebruikt om een monument voor hem te maken. Ik heb stenen gestapeld, donkere stenen, gele stenen, stenen met een goudnerf... ze passen prachtig in de Arabische traditie. En ik weet niet eens of hij Arabische wortels heeft. Ik hoop dat het stenen zijn die gebroken zijn in 't land waar hij vandaan komt.”

Het “ik hou van jou”-thema is niet vreemd in het werk van Marion Jacobse. “Al in 1994 ben ik begonnen om “harten” te maken. Daar werd in eerste instantie heel negatief op gereageerd. Te zoet, te sentimenteel. Maar ik heb er aan vastgehouden en intussen is het gegroeid en groter geworden, en is het steeds meer een authentieke statement waar je niet omheen kunt.”

“Ik vind niet dat je mag fantaseren over de dode,” zegt **Sien van Meurs**. “Natuurlijk heb je daar de neiging toe. Je gaat speuren, zoeken, je gaat navraag doen. Maar je kunt niet een leven voor iemand verzinnen die je niet kent. Want daarmee maak je je eigen persoonlijkheid belangrijker dan die waar het om gaat. Dan is het



Sien van Meurs

*‘Ze zoeken asiel
terwijl ze van het
leven nog bijna
niks weten’*



het gedenkbeeld in wording

jóuw fantasie want zijn leven wordt het nooit.” Ze heeft voor Boye Bah een glazen plaat genomen waarin ze de naam zal zandstralen. “Ze noemen ze AMA’s. Alleenstaande minderjarige asielzoekers. Moet je je voorstellen hoeveel verdriet er in zo’n term zit. Dat zijn dus kinderen die moeten spelen en die de bescherming van hun ouders nog moeten hebben. Dat is die tijd waarin je van het leven moet proeven zonder enige zorg. Zij hebben geen ouders, want die zijn dood of achtergebleven of in een ander land. En ze zoeken asiel terwijl ze van het leven nog bijna niks weten. Er vinden heel veel zelfmoorden plaats onder die jongeren. En we praten er over alsof het een verkoudheid is. Maar hoe vreselijk moet het zijn als je zo in je eentje bent en zo hulpeloos dat je geen andere uitweg meer ziet?”

“Ik ben niet een mens dat op de barricaden gaat staan,” zegt **Annet van der Kamp**. “Het is op een positieve manier aandacht vragen voor een heel menselijk probleem. Ik wil het ook eigenlijk alleen maar over het leed van die ene familie hebben. Dat meisje dat op dezelfde dag geboren is als ze is gestorven. Wat moet ik me bij dat verdriet voorstellen? Kan ik me er wel iets bij voorstellen? Ik ga altijd heel associatief te werk. Van het een komt



Annet van der Kamp

*'Het is op een
positieve manier
aandacht vragen
voor een heel
menselijk probleem'*



Grafnummer 26

het ander... een foto van de plek waar het beeld moet staan, de dingen die bij je opkomen als je een naam ziet. Plotseling was er die vorm van vingers, bijna islamitisch. En tegelijkertijd was het een soort van Barbapappa, een soort van pinda in de dop. Dat vond ik mooi. Zo'n vorm die eigenlijk zegt: "Ik wil weer in mijn holletje terugkruipen." Voor mij klopte dat zo met het gegeven dat het kind gestorven is op de dag dat het geboren is. Het moest een hele onbeschreven vorm zijn; een knuffel bijna... dat is dan mijn vormtaal."

"Ik weet niet of het klopt. Michel schreef op een gegeven moment een prachtige mail waarin hij ons met de neus op de feiten drukte. Dat we ons ervan bewust moesten zijn dat het islamitische graven waren, en dat die eigenlijk geen realistische afbeeldingen gebruikten. Dat we dus in symbolen moesten denken, in abstracten. Daar schrok ik in eerste instantie heel erg van. Wat mag ik dan doen? Mag ik niks afbeelden? Wat wordt dat dan voor een beeld? En nu ik het bijna áf heb, zie ik dat het beeld heel veel met mij te maken heeft. Het staat dicht bij mijn autonome werk dan menig ander beeld dat ik in opdracht heb vervaardigd."

"'t Is een wolk, of een vlinder, vleugels, maar het kunnen ook stenen tafelen zijn,



het gedenkbeeld in wording
Annet van der Kamp

Michel Kuipers

*'Je kunt je toch niet
met goed fatsoen
een gastland
noemen als je niet
meer biedt dan
een hoop zand?'*

kleitabletten," zegt **Michel Kuipers** over zijn beeld. "Het beeld confronteert me met mezelf, en daar word ik soms wel eens bang van. Het heeft meer dan een universele kwaliteit, denk ik. Het heeft een soort van poëzie waar ik erg om geef. 'Ik zal een bloesem vallen van een tak. O, nee, het is een vlinder.' Dat is een tekst waar ik aan moest denken toen ik mijn beeld aan het maken was. Ik wilde zo graag dat het zou gaan zweven en volgens mij is me dat gelukt. Ik ben ook in de kleuren dichtbij de cultuur van dat kind gebleven, want dichterbij kom ik toch niet. Ik weet namelijk niets, maar ik weet wel iets van de oorsprong... dat het kind geboren is uit ouders die uit het Oosten zijn gekomen. Daarom dat turquoise, met koper. Ik wil een westerling zijn met respect voor de andere cultuur. Dat is waarom ik mee doe aan dit project. Je kunt je toch niet met goed fatsoen een "gastland" noemen als je niet meer biedt dan een hoop zand? Wat nou als dat eenmaal ingeklinkt is? Dan is er niets!"

"Weet je wat het ergste is? Dat je er eigenlijk niet over nadenkt. Je weet: er wonen asielzoekers in Nederland maar je staat er niet bij stil dat ze ook ziek worden en sterven. Dat in die asielzoekerscentra ál het menselijk leed te vinden is dat wij zelf



grafnummer 28

Dick van den Heuvel

*‘Elk van hen heeft
iets van zichzelf
geschonken aan een
groep die zomaar
vergeten zou kunnen
worden’*

ook dagelijks meemaken, en méér... want zij zijn hun huis en haard kwijt en een nieuw huis hebben ze nog niet gevonden.” “Het is wel degelijk politiek,” zegt **Mari-
anne van den Heuvel**. “Wat zou het anders kunnen zijn? Nederland is een land waar de Schipholbrand kan plaatsvinden en dat maakt ons allemaal verantwoordelijk. Ik ben mijn hele leven al trots om Nederlander te zijn, maar de laatste tijd wordt er aan die trots gewrikt. Dan zit er plotseling een kind opgesloten in een gevangenis en dan moet je later horen dat er wel dertien kinderen in de cel zitten. Maar laat ik er duidelijk over zijn: we hebben gedenkebeelden gemaakt voor zeven individuen en wat we willen doen is een nationaal monument maken voor de asielzoekers. En daarin gaat het maar om één ding: als je in Nederland sterft, dan zal Nederland je de eer betuigen die we iedereen geven.” “Mijn steen is een poort met een krul. Weet je, een jaar geleden hebben jij en ik onze moeder herbegraven.” Marianne is mijn zus, en haar verhaal is plotseling heel persoonlijk. Tot dit moment dacht ik nog de journalist te kunnen spelen die een mooie reportage schrijft over een groep kunstenaars die grafbeelden maakt voor een overleden asielzoekers. Nu neemt het project voor mijzelf een plotselinge

wending. “Toen vroeg de beheerder van de begraafplaats wat er moest gebeuren met de oude steen die op haar vorige graf stond. Ik ben beeldhouwer en ik weet dat het een mooie steen is... Belgisch hardsteen... dus heb ik hem meegenomen naar mijn atelier. Nu kwam dit project op mijn pad en ik dacht: hoe kan ik iets van mezelf geven... iets dat mij dierbaar is. Dus heb ik de steen van mammie genomen en daaruit de poort gehakt. Op het graf van Abdul Almalik Abdullah Hana staat nu de steen van onze moeder. 't Is zomaar het vierde leven van die steen...”

Er zal ongetwijfeld iets niet gezegd zijn over de zeven beelden die de kunstenaars van Stichting Memento hebben gemaakt voor “In naam”, er zal zeker iets ontbreken over de kunstenaars zelf, hun motieven en hun achtergrond in dit verhaal... maar wat niet ontbreekt, is dat elk van hen iets van zichzelf geschonken heeft aan een groep die zomaar vergeten zou kunnen worden. Het paspoort is intussen teruggevonden. Er wordt nog wel wat gekibbeld en er treden links en rechts wat ministers af, maar dat lijkt allemaal niet erg... het leven gaat door, de Tweede Kamer van Nederland 1 gaat verder met de orde van de dag. Misschien huilt er ergens in een cel een kind omdat zijn moeder stierf, misschien



Dick van den Heuvel in gesprek met Michel Kuipers

vraagt er in een vreemd en ver land een broer zich af wat er van Hassan is geworden, of hij gegroeid is in het land van de klei, misschien zijn de ouders van het kind dat stierf op de dag dat het geboren werd allang weer in een ander land waar ze net zo min thuis zijn als hier en verwachten ze niet dat ze ooit het graf van hun kind terug zullen vinden.

Misschien hebben we allemaal geen naam, en ontbreekt ons allen een geschiedenis, misschien zijn we stuk voor stuk naamlozen omdat onze stem van woede of verdriet nauwelijks gehoord wordt. We schreeuwen en even waait het geluid mee op de wind, om langzaam maar zeker weg te sterven tot we stil geworden zijn en ons leven een vervolg heeft genomen.

Dat allemaal kan.

Dat allemaal zal ook best.

Maar wat rest zijn zeven beelden op zwarte aarde die daardoor niet meer zwart is, en niet meer naamloos. En langs die graven loopt een kind met zijn vader en wijst.

“Kijk, pappa, een vlinder...”

Colofon

Uitgave

Stichting Memento Gedenkbeelden

Schrijver

Dick van den Heuvel

Grafische vormgever

Johanna Baptist

Drukwerk

Finessedruk Heerhugowaard

Met dank aan:

Frits Slicht

Dick van den Heuvel

Johanna Baptist

Gemeentebestuur Het Bildt

Mevr. Feikje Boomstra

Babel, kunst eten & uit

Stichting Memento Gedenkbeelden

adres?

www.memento-gedenkbeelden.nl